

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014899029
Dátum vydania rozhodnutia:	12.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014899029.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 12. marca 2015 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. Q., vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 6 T 1/2008, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený R. Q., zastúpený JUDr. Andreou Čechovičovou, advokátkou v Trnave, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2013, sp. zn. 3 To 2/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného R. Q. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 1. februára 2012, sp. zn. 6 T 1/2008, bol obvinený R. Q. uznaný za vinného v bode I. prvostupňového rozsudku z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 (ďalej len „Tr. zák.“), z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ obvinený V. B. v úmysle nevrátiť Ing. V. N., CSc. peniaze z pôžičky v sume 10.000.000,- Sk (331.939,18 Eur), ktoré od neho prevzal 1. februára 2001 a tiež úrok z požičanej sumy vo výške 1.800.000,- Sk (59.749,05 Eur), rozhodol sa, že ho dá fyzicky zlikvidovať, a preto 4. februára 2001 vo večerných hodinách pozval obvineného W. E. do svojho bytu v G. na O. ul. č. X, kde ho požiadal, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500.000,- Sk (16.596,96 Eur) do konca februára 2001 fyzicky zlikvidovať istú osobu, meno ktorej mu prezradí, až keď prejaví súhlas, pričom obvinený W. E. prisľúbil, že sa vyjadrí na druhý deň.

Obvinený W. E. nasledujúci deň navštívil obvineného S. X. v mieste jeho bydliska v G. na I. ul. č. X a spýtal sa ho, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500.000,- Sk (16.596,96 Eur), ponúknutú bližšie neurčenou osobou, fyzicky zlikvidovať istého človeka, s čím obvinený S. X. súhlasil. Dohodli sa, že obvinený W. E. si ponechá z tejto odmeny sumu 100.000,- Sk (3212,75 Eur), pričom obvinený S. X. prijal od obvineného W. E. peniaze v sume 10.000,- Sk (331,94 Eur), ako zálohu na výdavky spojené s

realizáciou objednávky.

Obvinený S. X. krátko potom v G. na I. ul. č. X ponúkol svojmu priateľovi obvinenému R. Q. možnosť zarobenia peňazí v sume 100.000,- Sk (3212,75 Eur) za fyzickú likvidáciu istého človeka, ktorú si objednala bližšie neurčená osoba, pričom obvinený R. Q. túto jeho ponuku prijal.

Obvinený W. E. po akceptovaní objednávky obvineným S. X. navštívil obvineného V. B. v G. v reštaurácii N. v N. W., kde mu oznámil, že objednávka bude vybavená, pričom obvinený V. B. mu odovzdal lístok, na ktorom bolo napísané meno V. N., adresa B., N. ul. č. XX a okrem toho mu povedal, že uvedená osoba pracuje vo O., a. s. G. a jazdí na motorovom vozidle zn. F., S..

Obvinený W. E. krátko potom zašiel za obvineným S. X., ukázal mu lístok s menom a adresou osoby, ktorú treba fyzicky zlikvidovať, ukázal mu pracovisko i dom, v ktorom uvedená osoba býva, pričom obvinený S. X. ho požiadal, aby mu obstaral nejakú zbraň.

Obvinený S. X. hneď na to odviezol obvineného R. Q. na svojom osobnom motorovom vozidle do B., kde mu ukázal dom, v ktorom býva osoba určená na likvidáciu, popísal mu túto osobu a ukázal mu aj pracovisko tejto osoby v G..

Obvinený W. E. 10. februára 2001 v G. na burze kúpil od nezistenej osoby za sumu 20.000,- Sk (663,88 Eur) samopal československej výroby vzor 24 (26), kal. 7,62x25 mm (Tokarev), výrobného čísla G. so zásobníkom na 32 ks nábojov, tlmičom hluku výstrelu a väčším množstvom nábojov, ktorý na druhý deň spoločne s obvineným S. X. vyskúšali na poli za X. a potom ho odovzdal spolu so zásobníkom, tlmičom a nábojmi obvinenému S. X..

Obvinený S. X. krátko po prevzatí samopalu od obvineného W. E. v G. na I. ul. č. X odovzdal tento spolu s príslušenstvom obvinenému R. Q., pričom ešte pred odovzdaním ho spolu vyskúšali na poli za K. a v areáli atletického štadióna M. v G..

Obvinený R. Q. po prechádzajúcom niekoľkodennom sledovaní pohybu osoby určenej na likvidáciu 23. februára 2001, v skorých ranných hodinách na motorovom vozidle značky J. patriacom obvinenému S. X. a opatrenom odcudzenými ŠPZ-kami prišiel do B., tam vozidlo odstavil v blízkosti N. ulice, preliezol cez oplotenie vysoké 195 cm do dvora rodinného domu č. XX na N. ulici, kde si pripravil na strelbu samopal s tlmičom hluku, a keď poškodený Ing. V. N., CSc. približne o 05.20 hod. prichádzal k svojmu motorovému vozidlu, dlhou dávkou zo samopalu vystrieľal do neho 32 nábojov, čím mu spôsobil mnohopočetné devastujúce strelné poranenia hrudníka, brucha, horných končatín a pravého stehna, ktorým poškodený Ing. N., CSc. na mieste podľahol.

Keď obvinený W. E. 23. februára 2001 osobne oznámil obvinenému V. B. usmrtenie Ing. V. N., CSc. tento mu v ten istý deň na poludnie v Trnave na parkovisku pred reštauráciou N. v N. W. odovzdal finančnú odmenu 500.000,- Sk, z ktorej si obvinený W. E. ponechal 130.000,- Sk (4315,20 Eur), obvinenému S. X. odovzdal 370.000,- Sk (12 281,75 Eur) a obvinený S. X. si z tejto sumy ponechal 270.000,- Sk (8962,36 Eur) a 100.000,- Sk (3212,75 Eur) odovzdal obvinenému R. Q..

Obvinený R. Q. si za uvedené peniaze kúpil v autobazáre osobné motorové vozidlo značky Y., ev. č. E.,

Krajský súd v Trnave uložil obvinenému R. Q. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) a pol roka, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. súčasne zrušil výrok o treste uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trnava z 18. októbra 2011, pod sp. zn. 4 T 9/2010, v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava z 18. novembra 2011, sp. zn. 4 T 9/2010, vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 55 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil trest prepadnutia veci, a to osobného motorového

vozidla značky Y. X.X IE, ŠPZ: Z., č. motora XXXXXXXX, rok výroby 1990. Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát. Podľa § 76 ods. 1 s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov uložil obžalovanému ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. februára 2013, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením sp. zn. 3 To 2/2013 podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obvineného R. Q. zamietol.

Rovnopis uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol obvinenému R. Q. doručený 4. apríla 2013 a jeho obhajcovi 2. apríla 2013.

Krajský súd v Trnave predložil 6. mája 2014 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený R. Q. 13. marca 2014, prostredníctvom obhajkyne na Krajskom súde v Trnave proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2013, sp. zn. 3 To 2/2013. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/ písm. e/, písm. g/ Tr. por., § 374 ods. 3 Tr. por. Obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne doplnil podané dovolanie 17. júna 2014 na Krajskom súde v Trnave, ktoré krajský súd predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 9. júla 2014 a 11. decembra 2014 na Najvyššom súde Slovenskej republiky argumentáciou k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. e/ Tr. por.

Obvinený R. Q. vo svojom dovolaní k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b/ a písm. e/ Tr. por. uplatnil rovnakú argumentáciu, a to, že senát JUDr. Pavla Sládka, ktorý v jeho veci konal a rozhodol, nebol pridelený náhodným výberom, čo potvrdzuje prepisovanie podacej knihy obžalôb krajského súdu z roku 2002. V danom prípade nešlo o zrejmu písarsku chybu, čo potvrdzuje skutočnosť, že medzi trestnými vecami v poradových číslach 12 a 13 nebol vynechaný voľný riadok, tak ako medzi ostatnými napadnutými vecami, rovnako tak aj fakt, že za činnosť a organizáciu trestného úseku zodpovedala námestníčka JUDr. X. O., manželka prokurátora JUDr. Y. O., zastupujúceho procesnú stranu v konaní. Obvinený v tomto smere upozornil aj na to, že v súvislosti s prepisovaním podacej knihy bolo začaté trestné stíhanie pod sp. zn. ČVS:ORP-5469/1-OSV-TT-2004, ktoré bolo nakoniec zastavené a predmetná podacia kniha bola skartovaná. V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinený tvrdil, že z Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2002 vyplýva, že na trestnom oddelení existoval len jeden senát - senát 1 T v zložení zo sudcov JUDr. Pavla Sládka, JUDr. Jozefa Mikuláša a prísediacich, ktorých si menovaní vyberali podľa vlastného uváženia, teda nepreskúmateľne. Nedostatok nestrannosti senátu sudcu JUDr. Pavla Sládka voči jeho osobe videl aj v tom, že tento senát rozhodol odsudzujúcim rozsudkom už 2. februára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/2002, v ktorom tento senát prejedlikoval jeho vinu pred rozhodnutím vydaným 1. februára 2012, pod sp. zn. 6T 1/2008, kde sa v samostatnom konaní rozhodovalo o jeho vine a treste. V tomto smere upozornil aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Ďalej uviedol, že predseda senátu JUDr. Pavol Sládok 3. októbra 2011 odmietol riadne zaprotokolovať jeho výpoveď.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. videl obvinený v tom, že napriek tomu, že v konaní mu bolo priznané právo na nutnú obhajobu, boli súdom ustanovení viacerí obhajcovia ex offio, ale ani jeden z nich mu neposkytol účinnú pomoc, čo potvrdzuje aj fakt, že súčasťou spisu nie je žiaden podnet od jeho obhajcov. Navyše v počiatočnom štádiu konania, kedy sa vykonávali úkony ako napr. previerka jeho výpovede z 24. februára 2001, výsluch z toho istého dňa a i. (str. 10 dovolania), nemal vôbec žiadneho obhajcu, hoci išlo o prípad nutnej obhajoby. Opatrenie o ustanovení obhajcu je antidatované dátumom 24. februára 2001, keďže sa v ňom uvádza, že v čase vydania sa obvinený mal nachádzať vo výkone väzby (prijatý až 25. februára 2001) a o doručení tohto opatrenia chýbajú doručienky. V tomto smere obvinený upozornil aj na tú skutočnosť, že obhajkyňa JUDr. Výsudilová, je bývalou zamestnankyňou poškodenej strany O. G., a.s., ktorú viedol poškodený Ing. V. N., CSc, a preto sa zúčastňovala namietaných úkonov v počiatočnom štádiu konania a až neskôr mu bola ustanovená. Na záver k tomuto dovolaciemu dôvodu poukázal na to, že súdy oboch stupňov sa riadne nevysporiadali s

objektívnymi nálezmi následkov psychického a fyzického mučenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní, keď bol zadržaný nezákonne, pričom v období prvých 13 hodín tohto nezákonného obmedzenia jeho osobnej slobody ani nebola spísaná zápisnica o nejakom úkone.

Obvinený R. Q. podané dovolanie oprel aj o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., keďže podľa jeho názoru bol 23. februára 2001 o 21. 00 hod nezákonne pozbavený osobnej slobody, keď bol zadržaný ako podozrivý príslušníkmi PPÚ v Trnave - kukláčmi bez súhlasu prokurátora, čo je v rozpore s ustanovením § 76 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. V tejto súvislosti uviedol, že orgány činné v trestnom konaní obchádzali zákon tým, že v úradnom zázname z tohto dňa označili jeho zadržanie ako predvedenie za účelom podania vysvetlenia podľa § 17 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Policajné orgány pri jeho zadržaní 23. februára 2001 nielenže nepostupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ale nedodržali ani procesný postup na možné predvedenie občana na útvar PZ ustanovený v § 17 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, čo bližšie konkretizuje v podanom dovolaní (pozri str. 2-7 dovolania), a preto celé vykonané dokazovanie je nepoužiteľné a nemôže slúžiť ako podklad pre rozhodnutie súdu. V tomto smere poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Obvinený R. Q. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona z dôvodov § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/ a písm. g/ Tr. por. a zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 1. februára 2012, sp. zn. 6 T 1/2008, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2013, sp. zn. 3 To 2/2013, a aby dovolací súd prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor sa k podanému dovolaniu vyjadril 27. marca 2014 tak, že vo vzťahu k dovolacím námietkam podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. e/, písm. g/ Tr. por. uviedol, že týmito argumentmi sa už niekoľkokrát zaoberal dovolací súd u iných obvinených a v tomto smere na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Tdo V 13/2011, sp. zn. 1 Tdo V 19/2013, odkázal. K dovolacej námietke podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uviedol, že ide o nepodloženú, vykonštruovanú námietku obvineného Q. sledujúcu vnieť pochybnosti do právoplatnosti jeho odsúdenia. Stanovisko k fyzickému zraneniu obvineného, zaujal už odvolací súd a prokurátor sa s obsahom tohto stanoviska v plnom rozsahu stotožnil. Na záver uviedol, že podľa jeho názoru nie sú splnené dôvody dovolania, a preto navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

K podanému dovolaniu sa vyjadril aj obvinený W. E. 27. marca 2014 tak, že podstatný dôvod dovolania je uvedený v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., čo je spoločná námietka oboch obvinených. V tomto smere uviedol, že boli nezákonne zadržaný v rozpore s ustanovením § 76 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, pričom boli nútení k priznaniu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že bol porušený zákon v ustanovení § 76 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, čl. 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru, a zrušil napadnuté rozhodnutia, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu slovenskej republiky z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010.

Poškodený Ing. W. N., zastúpený obhajcom JUDr. Radomírom Bžanom, sa vyjadril 6. mája 2014 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu je podľa jeho názoru vecne správny a bol vydaný na základe riadne zisteného a preukázaného skutkového stavu. Krajský súd v Trnave predmetnú trestnú vec správne právne posúdil a rozhodol.

Obvinený R. Q. doplnil podané dovolanie prostredníctvom svojej obhajkyne 17. júna 2014. K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b/ a písm. e/ Tr. por. doplnil argumentáciu, v rámci ktorej uviedol, že z vykonávania úkonov mali byť vylúčení aj vyšetrovatelia Jozef Kostolanský, Ľubomír Chlapík a Karol Kamenár, a to z toho dôvodu, že vyšetrovania predmetného trestného činu sa ujali svojvoľne - t.j. vyšetrovanie tohto skutku im nebolo nikdy oficiálne pridelené. Z uznesenia o začatí trestného stíhania z

23. februára 2001, ktoré vydal vyšetrovateľ PZ v Trnave Vojtech Mehés, vyplýva, že vyšetrovanie v predmetnej trestnej veci bolo pridelené práve tomuto vyšetrovateľovi, pričom z obsahu vyšetrovacieho spisu sa žiadne rozhodnutie príslušného orgánu o odňatí veci a jej prikázaní inému vyšetrovateľovi PZ nenachádza. V trestnej veci nebol zriadený ani žiadny vyšetrovací tím.

K prepisovaniu poradia nápadu jeho trestnej veci v podacej knihe z roku 2002 dodal, že dátum nápadu 7. júna 2002 nekorešponduje so skutočnosťou, keďže obžalobu podal prokurátor 30. mája 2002, čo vyplýva z listu Krajskej prokuratúry v Trnave. Predseda senátu JUDr. Pavol Sládok vykonal hlavné pojednávanie v dňoch 3. októbra 2011, 5. decembra 2011 a 1. februára 2012 bez toho, aby mal k dispozícii spis 1 T 13/2002, ktorý sa nachádzal na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

Na záver obvinený namietal vyjadrenie prokurátora o jeho zadržení podľa § 75 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 a odkazy na rozhodnutia iných obvinených v danej trestnej veci, ako aj tvrdenia o jeho špekulatívnosti k porušenému právu na obhajobu.

Následne obvinený W. E. listom z 30. júna 2014 oznámil, že sa k predmetnému doplneniu dovolania obvineného vyjadrovať nebude.

Poškodený Ing. W. N., zastúpený obhajcom JUDr. Radomírom Bžanom, sa vyjadril 1. júla 2014 zhodne so svojim predchádzajúcim vyjadrením.

Obvinený R. Q. prostredníctvom svojej obhajkyne doplnil podané dovolanie 11. decembra 2014, v ktorom poukázal na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b/ a písm. e/ Tr. por. Uplatnenou argumentáciou len zopakoval predchádzajúce námietky viažuce sa k týmto dovolacím dôvodom. Zaujatosť predsedu senátu JUDr. Pavla Sládka videl aj v tom, že senát vykonal dokazovanie v jeho trestnej veci bez toho, aby mal spis k dispozícii, pretože ten sa v období od 17. júna 2011 do 28. februára 2012 nachádzal na Najvyššom súde Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia v dovolacom konaní obvineného V. B. a spol. Rovnako upozornil na to, že potom čo odvolanie prokurátora a obvinených B., E. a X. napadlo 29. apríla 2010 najskôr do senátu 6 To, následne bola vec pridelená pomocou druhej predkladacej správy 4. mája 2010 do senátu 4 To, čo je možné považovať za zásah do nezávislosti a nestrannosti súdu.

Obvinený S. X. sa vyjadril k doplnenému dovolaniu 16. januára 2015, v ktorom sa stotožnil s argumentáciou dovolateľa a navrhol, aby „dovolací súd uznal dovolacie dôvody a aby zrušil napadnuté chybné konanie a všetky rozhodnutia na chybnom konaní založené“.

Poškodený Ing. W. N. sa k doplnenému dovolaniu vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu 9. januára 2015 tak, že doplnenie dovolania neobsahuje nové skutočnosti, ku ktorým by bolo nevyhnutné zaujať zo strany poškodeného bližšie stanovisko.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia. Dôvody dovolania sú

- v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - podstatne užšie.

Dovolací súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. konštatuje, že pod „nezákonne zloženým súdom“ sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. V prejednávanej veci tomu tak nebolo, lebo na súdoch oboch stupňov konali senáty zložené v súlade s príslušným rozvrhom práce súdu, resp. postupovali podľa zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa rovnakou námietkou iného obvineného v trestnej veci 1 T 13/2002 /konanie pred vylúčením obvineného R. Q. na samostatné konanie/, už zaoberal v uznesení z 25. januára 2012, sp. zn. 1 TdoV 13/2011, v spojení s opravným uznesením z 28. marca 2012. Z predmetného uznesenia vyplýva, že po preskúmaní podacej knihy obžalôb z roku 2002 je uvedený zápis v chronologickom poradí podľa dátumu podania obžaloby. Znamená to, že po obžalobe s poradovým číslom 12 z 6. júna 2002, nasleduje obžaloba s poradovým číslom 13 z 7. júna 2002 (pridelené nepárne čísla - senátu JUDr. Pavla Sládka). Prepísanie poradového čísla 12 na číslo 13 je len zrejmou chybou v písaní pracovníčky podateľne, čo logicky odôvodňuje chronologické poradie za sebou idúcich čísel. Takéto pochybenie je vo všeobecnosti neželané, ale zároveň je príslušným postupom odstrániteľné. Navyše v tomto prípade neexistuje konkrétnymi skutočnosťami určený dôvod, podozrenie, či iný prípadný motív zasahovania do zloženia senátu v trestnej veci obvineného V. B. a spol. Dovolací súd po preskúmaní veci (najmä fotokópie podacej knihy obžalôb z roku 2002) nezistil údajnú manipuláciu súvisiacu so zložením senátu pri pridelení danej trestnej veci.

Obvinený R. Q. v tomto smere poukázal aj na uznesenie povereného príslušníka OO PZ Trnava z 25. januára 2005, sp. zn. ČVS:ORP-5469/1-OSV-TT-2005Po (obvinený nesprávne uviedol sp. zn. ČVS:ORP-5469/1-OSV-TT-2004), ktorým podľa § 160 ods. 1 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu zasahovania do nezávislosti súdu podľa § 169a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002, v ktorom sa pripojil k oznámeniu obvineného W. E.. Zároveň sám obvinený v podanom dovolaní uviedol, že predmetné trestné stíhanie bolo zastavené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti konštatuje, že trestné stíhanie pre predmetný trestný čin bolo začaté aj 17. augusta 2011 pod sp. zn. ČVS:ORP-1924/O1-TT-TT-2011 (podkladom bola aj fotokópia spis. materiálu ČVS:ORP-5469/1-OSV-TT-2005Po), ktoré bolo rovnako uznesením zo 14. marca 2012 zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b), ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, resp. rovnaké oprávnenie má aj policajt, ak nebolo vznesené obvinenie.

Z odôvodnenia citovaného uznesenia vyplýva, že „bez ohľadu na to, ako sú veci uvedené v knihe došlej pošty, tieto boli pridelené do senátov podľa dátumu a času, v ktorom boli prijaté, preto nedošlo k nesprávnemu prideleniu trestných vecí“. Táto skutočnosť je zrejmá z dátumov pečiatok nachádzajúcich sa na podaniach prijatých Krajským súdom v Trnave, keďže trestná vec V. B. a spol. napadla 7. júna 2002 o 11.00 hod a predchádzajúca 6. júna 2002 o 13.30 hod. Tieto podania boli teda pridelené chronologicky podľa poradia, v akom došli na súd a podľa tohto sú aj zapísané pod poradovými číslami.

Vzhľadom k závažnosti charakteru námietky obvinených (aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/2002) o nezákonnosti zloženého senátu z dôvodu manipulácie s podacou knihou z roku 2002, boli tieto opakovane preskúmané a prešetrované viacerými inštitúciami, okrem orgánov činných v trestnom konaní a konajúcimi súdmi, aj Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Záverom je skutočnosť, že nedostatky v knihe došlej pošty Krajského súdu v Trnave, boli len administratívno-technického pochybenia, ktoré nemali dosah na správnosť pridelenia trestných vecí. S týmto záverom sa po preskúmaní spisového materiálu stotožnil aj dovolací súd. Zároveň je treba dodať, že podaciu knihu z roku 2002 za týmto účelom nebolo potrebné archivovať, keďže tieto sa archivujú počas obdobia 5 rokov (námietka obvineného o jej skartácii).

Obvinený namietal aj „protiústavnosť rozvrhu práce na rok 2002 z dôvodu neexistencie náhodného

výberu medzi chýbajúcimi dvoma senátmi“. V tejto súvislosti je treba poukázať na rozvrh práce na rok 2002, ktorý pripojil ako prílohu k dovolaniu samotný obvinený. Z predmetného rozvrhu vyplýva, že na rozhodovanie vo veciach v I. stupni zapísaných do registra T a Nt boli príslušné dva senáty, senát 1 T s nápadom 1, 2, 3, 4...a 2 T bez nápadu. Prvohlavové veci podľa rozvrhu práce vybavoval len senát 1 T v zložení JUDr. Sládok a JUDr. Mikuláš, pričom JUDr. Sládok vybavoval veci zapísané pod nepárny číslom ako predseda senátu a JUDr. Mikuláš ako predseda senátu čísla párne. Teda v každej veci napadnutej v roku 2002 sedeli v senáte obaja sudcovia, t.j. JUDr. Sládok aj JUDr. Mikuláš, len rozdiel bol v tom, ktorý z nich predsedal v danej veci.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného Q. o nezákonnom zložení odvolacieho súdu v trestnej veci V. B. a spol., je treba uviesť, že predmetná námietka sa netýka obvineného Q., keďže sa o jeho odvolaní v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 6/2010 ani nerozhodovalo. Napriek obmedzenému revíznemu princípu uplatňovanom v dovolacom konaní, je treba konštatovať, že vec bola do senátu 6 To len nesprávne zapísaná, keďže opakovane napadla na Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní (sp. zn. 4 To 5/2006).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. je naplnený vtedy, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Pomerom k prejednávanej veci treba pritom rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutkoch, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie. Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezáujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Uplatnenie tohto inštitútu teda prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná.

V konkrétnom prípade sa však nič takého nezistilo a takéto skutočnosti nemožno dovodzovať len z toho, že obvinený poukázal na to, že JUDr. X. O., ktorá v čase nápadu obžaloby zodpovedala za činnosť a organizáciu trestnoprávneho úseku bola manželkou krajského prokurátora JUDr. Y. O., ktorý konal v danej veci. Predovšetkým je potrebné uviesť, že JUDr. O. v danej trestnej veci nerozhodovala o vine a treste obvineného. Samotná domnienka obvineného, že pracovné pozície menovaných manželov „nesú riziko možného nelegálneho zasahovania do procesu vybavovania jednotlivých trestných vecí“, nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Rozdielnosť právnych názorov orgánov činných v trestnom konaní a súdu na prejednávanú vec na jednej strane a procesných strán na druhej strane, pokiaľ ide o právne otázky, ktoré sa majú vo veci riešiť, nemôže byť bez konkretizovania relevantných skutočností z hľadiska § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 podkladom na vznesenie námietky zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, lebo neodôvodňujú ich zaujatosť zo zákonom predpokladaných dôvodov, t.j. pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka (a ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom) alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní (porovnaj rozh. č. 34/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 4/2008).

Pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného nie je totiž možné zaradiť také námietky, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný resp. všeobecný charakter. Rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného R. Q. nebolo

postihnuté tým, že by vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, a preto ním uvádzaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. nie je daný.

Tvrdenie obvineného o vyplývajúcej zaujatosti senátu opierajúce sa o tú skutočnosť, že prvostupňový súd vykonal hlavné pojednávanie v dňoch 3. októbra 2011, 5. decembra 2011 a 1. februára 2012 bez toho, aby mal spis 1 T 13/2002 k dispozícii (spis sa mal údajne nachádzať na Najvyššom súde Slovenskej republiky od 17. júna 2011 do 28. februára 2012), sa nezakladá na pravde, čo potvrdzujú žiadosti predsedu senátu prvostupňového súdu o zapožičanie tohto spisu, príписы dovolacieho súdu o zapožičaní a príписы prvostupňového súdu o vrátení spisu v predmetných dňoch (bližšie pozri č. I. 5394, 5995, 5421, 5422, 5428 zv. VIII, č.l. 5469 zv. IX súdneho spisu 1 T 13/2002, resp. nachádzajúce sa aj v zv. I súdneho spisu 6 T 1/2008).

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“.

Pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. Vychádzajúc z toho, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod.

Obvinený v tejto súvislosti namietal jednak konflikt záujmov ustanovenej obhajkyne JUDr. Výsudilovej, ktorá bola bývalou zamestnankyňou - podnikovou právničkou poškodenej strany O. G., a.s. (táto spoločnosť si v počiatočnom štádiu uplatňovala náhradu škody za strelbou poškodené firemné osobné motorové vozidlo), jednak nezabezpečenie účinnej právnej pomoci obhajcu v trestnom konaní, konkrétne výsluchu a preverky jeho výpovede z 24. februára 2001 a rozhodnutí o návrhu prokurátora na vzatie do väzby.

Obvinenému súd ustanovil obhajkyňu JUDr. Adrienu Výsudilovú 24. februára 2001, čo potvrdzuje aj zápisnica o výsluchu obvineného z 24. februára 2001, ktorá bola prítomná pri výsluchu (vznesené obvinenie 24. februára 2001). V rámci tohto výsluchu po poučení vyšetrovateľom PZ (a jeho vyhlásení, že poučeniu porozumel) prehlásil, že súhlasí s ustanoveným obhajcom (č.l. 477 vyšetř. spisu). Ustanovená obhajkyňa sa zúčastňovala ďalších jeho výsluchov v trestnej veci (výsluch z 25. februára 2001, 4. apríla 2001, nedostavila sa- 22. januára 2002), ako aj konfrontácie medzi obvinenými X. a Q. z 9. októbra 2001. Zo zápisnice o výsluchu z 4. apríla 2001 vyplýva, že obvinený Q. sa počas tohto výsluchu radil so svojou obhajkyňou bez prítomnosti vyšetrovateľa PZ. Rovnako tak obvinený s obhajkyňou spolu preštudovali vyšetrovací spis v dňoch 8. apríla 2002, 9. apríla 2002 a 6. mája 2002, čo okrem záznamov o preštudovaní spisu, potvrdzujú aj odpovede riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Leopoldove (č.l. 4169, 4170, zv. V. súdneho spisu 1 T 13/2002). Rovnako z týchto záznamov vyplýva, že obvineného Q. obhajkyňa navštívila v Ústave na výkon väzby Leopoldov 4. apríla 2001, 11. júla 2001, 20. augusta 2001, 18. septembra 2001, 9. októbra 2001 a v Ústave na výkon väzby Nitra 14. januára 2002, 9. apríla 2002 a 6. mája 2002. Ustanovená obhajkyňa až do oslobodenia povinnosti obvineného obhajovať (dňa 29. októbra 2004) poskytovala dovolateľovi účinnú právnu pomoc, zúčastňovala sa hlavných pojednávaní, na ktorých kládla svedkom, znalcom a iným obvineným otázky. Po vyhlásení prvostupňového rozsudku z 24. apríla 2003 podala za obvineného odvolanie, ktoré následne odôvodnila jeho doplnením z 27. marca 2003 (č.l. 3267-3268, zv. II. súdneho spisu 1 T 13/2002), pričom ho zastupovala aj v konaní pred odvolacím súdom.

Skutočnosť, že obhajkyňa JUDr. Výsudilová bola v minulosti podnikovou právničkou poškodenej

spoločnosti O., a.s., sama o sebe neznamená konflikt záujmov a nemožnosť tejto obhajkyne poskytovať účinnú právnu pomoc klientovi, keďže v čase, keď bola opatrením súdom ustanovená už vykonávala súkromnú advokátsku prax a poškodenú spoločnosť zastupoval JUDr. Ján Klocok. Posúdiť porušenie ustanovenia § 16 Zákona č. 132/1990 zb. o advokácii, resp. § 21 Zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 o živnostenskom podnikaní bola oprávnená Slovenská advokátska komora.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu konštatuje, že rovnako tak, keďže išlo o prípad nutnej obhajoby, poskytovali účinnú právnu pomoc obvinenému aj ďalší obhajcovia, ktorí boli ustanovení súdom postupne v priebehu konania (JUDr. Zuzana Csenkyová, JUDr. Ľudovít Štanglovič, JUDr. Ján Januška, náhradná obhajkyňa JUDr. Alena Korpášová).

Práva zaručené čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru má obvinený od okamihu vznesenia obvinenia a v nezmenenom rozsahu sa priznávajú aj obžalovanému, odsúdenému, a to až do právoplatnosti súdneho rozhodnutia (bližšie pozri nález Ústavného súdu z 13. júla 2000, sp. zn. III. US 6/2000). Účelom obhajoby je ochrana záujmov občana, ktorý sa stal obvineným, aby boli včas zistené skutočnosti, ktoré ho zbavujú viny alebo zmierňujú jeho vinu. Obhajoba takto prispieva k náležitému objasneniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu vo veci. Postavenie obvineného ako strany v trestnom konaní je posilnené aj jeho právom na obhajobu za pomoci obhajcu - advokáta. Právna úprava určuje niektoré (subjektívne alebo objektívne) závažnejšie prípady, kedy obvinený musí mať obhajcu- prípady nutnej obhajoby. Uplatnenie práva na obhajobu však nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa voči obvineniu zo spáchania trestného činu.

Judikatúra EŠLP, ktorá vychádza z čl. 6 Dohovoru, v zmysle ktorého každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo obhajovať sa osobne alebo pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, konštatuje, že obhajoba obvineného musí byť predovšetkým skutočná a účinná (rozsudok EŠLP-Pavlenko proti Grécku z 6. septembra 2007, sťažnosť č. 22021/05, Prehn proti Nemecku z 24. augusta 2010, sťažnosť č. 40451/06, Mayzit proti Rusku z 20. januára 2005, sťažnosť č. 63378/00). Predmetom úpravy čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru vo vzťahu k právu na obhajobu je efektívna právna pomoc obhajcu, nie jeho samotné ustanovenie. Ustanovenie obhajcu samo o sebe nezaistúje účinnosť jeho pomoci. Ako vyplýva z citovaného spisu, efektívna právna pomoc bola dovolaťelovi Q. poskytnutá počas celého trestného konania.

Na základe analýzy dovolacieho súdu k predmetnému dovolaciemu dôvodu je zrejmé, že k ujme na práve obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, nedošlo.

Obvinený R. Q. podané dovolanie oprel aj o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, keďže bol podľa jeho názoru 23. februára 2001 o 21. 00 hod nezákonne zadržaný ako podozrivý príslušníkmi PPÚ v Trnave, bez súhlasu prokurátora, čo je v rozpore s ustanovením § 76 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. V tejto súvislosti uviedol, že orgány činné v trestnom konaní obchádzali zákon tým, že v úradnom zázname z tohto dňa označili jeho zadržanie ako predvedenie za účelom podania vysvetlenia podľa § 17 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 89 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon- použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu- bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Obvinený R. Q. bol predvedený za účelom podania vysvetlenia 23. februára 2001, čo vyplýva aj zo zápisnice o jeho predvedení nachádzajúcej sa na č. l. 42, zv. I vyšetrovacieho spisu. Následne bol obvinený (uznesenie o vznesení obvinenia z 24. februára 2001) zadržaný 24. februára 2001 o 16:00 hod. (č. l. 41, zv. I. vyšetrovacieho spisu) podľa § 75 Tr. por. účinného do 31. júla 2001, v zmysle ktorého ak je tu niektorý z dôvodov väzby (§ 67) a pre neodkladnosť veci nemožno rozhodnutie o väzbe vopred zadovážiť, môže vyšetrovateľ obvineného zadržať predbežne sám. Podľa citovaného uznesenia je však povinný vykonané zadržanie prokurátorovi neodkladne ohlásiť a odovzdať mu odpis zápisnice, ktorú spísal pri zadržaní, aj ďalší materiál, ktorý prokurátor potrebuje, aby prípadne mohol podať návrh na vzatie do väzby. Návrh sa musí podať tak, aby obvinený mohol byť najneskôr do 24 hodín od zadržania odovzdaný súdu, inak musí byť prepustený na slobodu. V ten istý deň bolo voči obvinenému začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné (č.l. 3-4, zv. I. vyšetrovacieho spisu). Uznesenie o začatí trestného stíhania z 23. februára 2001, na ktoré obvinený poukázal, bolo len začatím trestného konania v danej veci podľa § 160 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. júla 2001 bez vznesení obvinení konkrétnym páchatelom.

Po zadržaní obvineného R. Q. vyšetrovateľ PZ podal podnet na podanie návrhu na jeho vzatie do väzby na Krajskú prokuratúru v Trnave 24. februára 2001 o 18:05 hod., pričom krajský prokurátor ešte v ten deň podal návrh na jeho vzatie do väzby (č. l. 47- 48, zv. I. vyšetrovacieho spisu). Súd o jeho väzbe rozhodol uznesením z 25. februára 2001, sp. zn. Tpr 15/2001 (č. l. 49-51, zv. I. vyšetrovacieho spisu).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolateľ sa len nesprávne domnieval, že v jeho prípade sa postupovalo podľa § 76 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 namiesto § 75 Tr. por. účinného do 31. júla 2001, keďže mu bolo obvinenie vznesené (rovnako tak aj začaté trestné stíhanie) 24. februára 2001 (č.l. 3-4, zv. I vyšetrovacieho spisu).

Výpovede pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia konkrétnym páchatelom sa ako dôkaz ani použiť nesmú, a preto sa do vyšetrovacieho spisu nezakladajú, tak ako namietal dovolateľ (jeho výpoveď, výpoveď obvineného X.).

V ďalšej časti dovolania namietal obvinený výpovede z prípravného konania, pretože k priznaniu bol donútený políciou, čo podľa jeho názoru potvrdili aj jeho zistené fyzické zranenia. V tomto smere je treba poukázať na predchádzajúce rozhodnutia súdov oboch stupňov v danej trestnej veci, ktoré sa predmetnou námietkou zaoberali (str. 8 prvostup. rozh, str. 7 druhostup. rozh.), pričom dovolací súd sa s uvedenou argumentáciou stotožnil.

Dovolací súd preto v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por..

Dovolací súd považuje za potrebné v súvislosti s argumentáciou obvineného R. Q. týkajúcej sa nedostatočného vysporiadania s jeho obhajobou uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní a rovnako tak preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa. Rovnako tak nie je

povinnosťou dovolacieho súdu dať odpoveď obvinenému na každú jeho neopodstatnenú námietku.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/ Tr. por. dovolací súd musel dovolanie obvineného R. Q. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.